

Els determinismes

Tots els joves, quan actuem, no ho fem tal com a nosaltres ens sembla, sinó que actuem segons una sèrie de determinismes; aquests fan fer el que alguns volen. Això vol dir que perdem la primitiva llibertat de triar el que vulguem.

Determinisme vol dir impediment o, si voleu, coacció, quelcom que anula la nostra llibertat.

Una font d'aquests determinismes és la televisió, la qual fa que no pensem o, si ho fem, pensem com ells volen. Un altra és la propaganda, que a l'hora de triar quelcom ens fa decidir una cosa determinada. També, en certa manera, ho és l'Estat, ja que ens hem de limitar en les actuacions, etc.

Tot això és per dir que, actualment, els joves hem d'enfortir la pròpia personalitat i hem de lluitar contra nosaltres mateixos, perquè els instruments de coacció (televisió, propaganda, etc.), no ens facin anar cap un camí determinat. Tinguem en compte que això és un petit joc amb altres intencions.

Lluitem perquè la nostra personalitat sigui cada dia més ferma i que cada cop anulem més i més els determinismes.

Jaume Dantí

Aquest mes parlem d'una exposició...

Una Exposició a Granollers

Fa un quant temps a Granollers, a la Sala d'Exposicions de la Caixa d'Estalvis de Sabadell, hi va haver una nova exposició pictòrica. En ella poguérem contemplar tot l'humor que ens oferien els dibuixos dels ja coneguts i molt famosos humoristes del dibuix o, si voleu, dels dibuixants de l'humor, Perich, Cesc i Chumi Chúmez.

L'exposició restà oberta des del dia 25 de març fins el dia 8 d'abril.

Fent un petit anàlisi de tots els dibuixos podem dir que gairebé tots eren força bons. En arribar trobàrem la paret decorada per en Perich, amb els seus «xistos» intencionats, caricaturescs i directes. Tots els dibuixos són molt esquemàtics, i això facilita el comprendre allò que l'autor vol dir.

Al costat hi han els dibuixos d'en Chumy Chúmez que són molt més complicats i «filosòfics» i d'un contingut bastant més irònic, donant a veure en certs moments, per l'absurdesa del dibuix, l'absurdesa de la realitat. En determinats casos la complicació es tradueix en monstrositat. Podríem dir que és el dibuixant més pintor de tots tres, no solament per l'ús del color sinó també per les formes utilitzades. És també el més llibertí perquè mira d'anul·lar al màxim les limitacions.

Per finalitzar trobem l'obra d'en Cesc, integrada per uns dibuixos extraordinàriament refinats i sensuals, i extraordinàriament expressius i espontanis, plasmant no solament la part material sinó també la part espiritual de, per exemple, un home que sofreix. Se situa en un pla molt més humanitari que els altres. El seu dibuix és molt pur i net, refusant en tots moments la «xabacneria» però amb un realisme sorprenent.

Tota l'obra dels tres dibuixants es caracteritza per remarcar molt els problemes i punts més febles d'aquesta societat donant-hi un caire sempre satíric.

Josep Margenat i Escobairó

... i també d'un film

« Monterrey Pop »

Aquest és el títol d'un film que s'està projectant a Barcelona. Es tracta d'un reportatge de música pop.

En el mes de juny de 1967 es varen reunir a la península de Monterrey, a Califòrnia (Estats Units), uns cinquanta mil joves de la primera generació d'americans —i també europeus— que no es prepara per a guanyar-se la vida treballant. Allà, tots junts, van fer el primer festival de música pop. Música com la de SCOTT McKENZIE. Aquest cantant, en una de les seves cançons, diu: «Si vens a San Francisco no et descuidis de posar-te flors en els cabells». Com sabeu, això és un costum dels «hippies», els quals gairebé són els protagonistes del film. JANIS JOPLIN interpreta la cançó «Bola i cadena», barrejant música amb crits i gests molt enèrgics. JIMI HENDRIX, després de fer una destacada i admirable actuació, cala foc a la seva guitarra i, picant amb aquesta, destrueix tots els instruments del seu conjunt; un espectacle semblant fa el conjunt THE WHO. És divertit de veure com fan aquesta destrucció seguint el ritme dels altres instruments (mentre en queden, és clar).

També actuen, entre d'altres, OTIS REDDING, THE MAMAS AND THE PAPAS; THE ANIMALS, SIMON & GARFUNKEL...

Acaba el film amb una actuació de RAVI SHANKAR, el gran intèrpret de música índia, amb el seu «sitar», acompanyat de dos altres instruments indis. La seva actuació dura vint-i-cinc minuts i la seva música, tan diferent de tota la del festival, és la que més va agradar al públic «hippie» que aquell estiu del 1967 va assistir al festival de Monterrey. En el reportatge filmat d'aquell festival que ara us presentem és també la interpretació d'aquest grup indi la que m'ha agradat més. És un film que us recomanem, encara que no el podreu veure als cinemes de la comarca.

Vicens S.